ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה
כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו
ישראל על ראש המטה: פ ויהי
אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך
חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים:
ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק
ישראל וישב על המטה: ויאמר יעקב אל יוסף
אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי:
ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך ונתתיך לקהל
עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך
אחזת עולם: ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ
מצרים עד באי אליך מצרימה לי הם אפרים
ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי: ומולדתך אשר
הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו
בנחלתם: ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל
בארץ כנען בדרך בעוד כברת ארץ לבא א
אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית
לחם: וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי
אלה: ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן
לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם:
ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות ויגש
אתם אליו וישק להם ויחבק להם: ויאמר ישראל
אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי
אלהים גם את זרעך: ויוצא יוסף אתם מעם
ברכיו וישתחו לאפיו ארצה: ויקח יוסף את

מפדן מיתת עלי רחל בארעא דכנען
בעוד כרוב ארעא למיעל לאפרת
וקברתה תמן באורח אפרת היא
בית לחם: וחזא ישראל ית בני יוסף
ואמר מן אלין: ואמר יוסף
לאבוהי בני אנון דיהב לי יוי
הכא ואמר קריבנון כען לותי
ואבריכנון: ועיני ישראל יקרא
מסיבו לא יכיל למחזי וקריב
יתהון לותיה ונשיק להון וגפיף
להון: ואמר ישראל ליוסף מחזי
אפך לא סברית והא אחזי לי יוי
אף ית בנך: ואפיק יוסף יתהון
מן קדמוהי וסגיד על אפוהי
על ארעא: ודבר יוסף ית תרויהון
ית אפרים בימיניה מסמאלא
דישראל וית מנשה בסמליה
מימינא דישראל וקריב לותיה
ואושיט ישראל ית ימיניה ושוי
על רישא דאפרים והוא זעירא
וית סמליה על רישא דמנשה
אחכמינון לידוהי ארי מנשה
בוכרא: ובריך ית יוסף ואמר
יוי דפלחו אבהתי קדמוהי אבר
ויצחק יוי דזן יתי מדאיתני
עד יומא הדין: מלאכא דפרק
יתי מכל בישא יברך ית עולימיא
ויתקרי בהון שמי ושום אבהתי
אברהם ויצחק וכנוני ימא יסגון
בגו בני אנשא על ארעא: וחזא
יוסף ארי שוי אבוהי יד ימיניה
על רישא דאפרים ובאיש בעינוהי
וסעיד ידא דאבוהי לאעדאה
יתה מעל רישא דאפרים לאנחותה
על רישא דמנשה: ואמר יוסף
לאבוהי לא כן אבא ארי דין
בוכרא שוי ימינך על רישיה:

וקהל גוים גוי אומר לו עוד
בנימין. קהל גוים הרי שנים
לבד מבנימין ושוב לא נולד
לו בן. לימדני שעתיד אחד
משבטי ליחלק ועתה
אותה מתנה אני נותן לך:
הנולדים לך עד בואי אליך
לפני בואי אליך כלומר
שנולדו משפרשת מאצלי
עד שבאתי אצלך: לי הם
בחשבון שאר בניי הם
ליטול חלק בארץ איש
כנגדו: ומולדתך אם תוליד
עוד לא יהיו במנין בניי
בתוך שבטי אפרים ומנשה
יהיו נכללים לא יהא להם
שם בשבטים לענין הנחלה
ואע"פ שנחלקה הארץ
לפי מנין גלגלותם כדכת'
לרב תרבו נחלתו וכל
איש ואיש נטל בשוה
חוץ מן הבכורות מכל
מקום לא נקראו שבטים
אלא אלו: ואני בבאי
מפדן וגו' ואע"פ שאני
מטריח עליך להוליכני
ליקבר בארץ כנען ולא
כן עשיתי לאמך
שהרי מתה סמוך לבית
לחם: כברת ארץ מדת
ארץ והן אלפים אמה
כמדת תחום כדברי רבי
משה הדרשן ולא תאמר
שעכבו עלי גשמים
מלהוליכה ולקוברה
בחברון עת הגריד היה
שהארץ חלולה ומנוקבת
ככברה ואקברה שם ולא
הולכתיה אפילו לבית לחם
ולא הולכתיה להכניסה לארץ
וידעתי שיש בלבך עלי
אבל דע לך שעל פי הדבר

וקבריה שם שתהא לעזרה לבניה
כשיגלם נבוזראדן והיו עוברים דרך
שם יצאה רחל על קברה ובוכה ומבקשת
עליהם רחמים שנ' קול ברמה נשמע
ואנקלוס תרגם [illegible] כרוב [illegible]
[illegible] שהיה להם [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] מבני בניו: וירא

ישראל את בני יוסף. בקש לברכם ונסתלקה
שכינה ממנו לפי שעתיד ירבעם ואחאב
לצאת מאפרים יהוא ובניו ממנשה:
ויאמר מי אלה. מהיכן יצאו אלו
שאינן ראויין לברכה: בזה הראה לו
שטר אירוסין ושטר כתובה. ובקש יוסף
רחמים על הדבר ונחה עליו רוח הקודש:
קחם נא אלי ואברכם וזהו שאמר
הכת' ואנכי תרגלתי [illegible]
לאפרים קחם על זרועותיו

לא פללתי לא מלאני לבי לחשוב מחשבה
שאראה פניך עוד. פללתי לשון מחשבה
כמו הביאי עצה עשי פלילה: ויוצא יוסף
אותם לאחר שנשקם הוציאם יוסף מעם
ברכיו כדי לישבם זה לימין וזה לשמאל
לסמוך ידיו עליהם ולברכם: וישתחו לאפיו
כשחזר לאחוריו מלפני אביו: את
אפרים בימינו משמאל ישראל
הבא לקראת חבירו ימינו כנגד שמאל
חבירו [illegible] והיה הבכור מיומן

וברכה: שכל את ידיו
כתרגומו אחכמינון
בהשכל וחכמה השכיל
ידיו לכך ומדעת כי יודע
היה כי מנשה הבכור
ואעפ"כ לא שת ימינו
עליו: המלאך הגואל
אותי מלאך הרגיל
להשתלח אלי בצרתי
כענין שנ' ויאמר אלי